ఎలాంటి శిక్ష?!

– శ్రీమతి న్యాయపతి కమలారాంజీ

మూడే మూడు గదులున్న చిన్న యిల్లు అది.

ముందు గదిలో వాళ్లిద్దరూ పడుకుంటారు. మధ్యగదిలో జయంతి వాళ్లు పడుకుంటారు. తర్వాత వంటిల్లు. అది దాటాక చిన్న బాత్‌రూం కమ్ లెట్రిన్. రాత్రుళ్లు పెరట్లోకి వెళ్లాలంటే ముందు గదిలో వున్న వాళ్లు మధ్య గది దాటి వెళ్లాలి. అంటే జయంతి వాళ్లున్న గది తలుపు కొట్టాలి.

ఆరోజు రాత్రి మోహన్ యింటికి రాలేదు. మోహన్ యించుమించు రోజూ అంతే. అతను రాకపోవడం యింట్లో వాళ్లకి అలవాటే ఒక్క జయంతికి తప్ప. అందుకే జయంతి భర్తకోసం చాలాసేపు ఎదురుచూసింది. ఆఖరికి తన గదిలోకి వెళ్లి లైటార్పేసి పడుకుంది.

రాత్రి పది దాటేక అతను తలుపు మీద నెమ్మదిగా కొట్టేడు.

జయంతి తలుపు తీసింది.

''బాత్‌రూంకెళ్లాలి'' అన్నాడతను నవ్వుతూ.

జయంతి పక్కకు జరిగింది.

అతను బాత్‌రూంకెళ్లాడు.

జయంతి వచ్చి మంచం మీద పడుకుంది.

అప్పుడే మగతగా నిద్రపడుతోంది.

ఎవరిదో చెయ్యి తనమీద పడ్డంతో గతుక్కుమని లేచింది ఆమె.

ఎదురుగా అదోలా నవ్వుతూ అతను!

అనుమానంగా, భయంగా చూసింది జయంతి.

''అబ్బే.. ఏంలేదు. ఏదో పురుగు నీ చేతిమీద పాకుతూంటేనూ.. తీసి అవతల పారేద్దామని..''

జయంతికి అతని మాటలు నమ్మాలనిపించలేదు.

''ఏంటీ! నీకు నిద్ర రావడంలేదా?'' అన్నాడతను అదోలా చూసి నవ్వుతూ.

'నవ్వు' 'చూపు' రెండక్షరాల పదాలే. కాని– నవ్వులు ఎన్నోరకాలు! చూపులు చాలా రకాలు!

'నిద్రపోతున్న నావంటిమీద చేయివేసి 'నిద్ర రావడంలేదా?' అని అడగడంలో ఆంతర్యం ఏమిటి? ఈ మనిషికి పిచ్చా! వెర్రా!' అని అనుకుంది జయంతి ఏం చెయ్యాలో తెలీడంలేదు.

భయం భయంగా అతనివైపు చూసింది.

ఆమె పెదాలు అదురుతున్నాయి. శరీరం సన్నగా కంపిస్తోంది. చెమట్లు పట్టేస్తున్నాయి. మనసు మూగగా రోదిస్తోంది. పెద్దవాళ్లన్న గౌరవం పోయి అతనంటే అసహ్యం కలుగుతోంది.

అతని ప్రవర్తన, మాటలు, చూపులు తల్చుకుంటే ఆమెకి కంపరం పుట్టుకొచ్చేస్తోంది! అంత చలిలోనూ చెమట్లు పట్టేస్తున్నాయి. దిగ్గున లేచి కూర్చుంది జయంతి. 'తనకెదురయిన పరిస్థితి లాంటిది ఈ సమాజంలో ఏ ఆడదానికీ ఎదురవకూడదు!' బాధగా అనుకుంది.

అతను ఏమనుకున్నాడో ఏమోగాని ముందు గదిలోకి వెళ్లిపోయేడు.

రాత్రి మోహన్ యింటికి రాలేదు.

పెళ్లయిన కొత్తలో జయంతి కంగారుపడింది భర్త రాత్రుళ్లు రాకపోయేసరికి.

అత్తగారు అదేమంత కొత్త విషయం కానట్టుగా నవ్వేసింది. ''వాడికిది అలవాటే. ఇవాళ కాకపోతే రేపు వస్తాడు! రేపు కాకపోతే ఎల్లుండి!'' కొత్తగా పెళ్లయింది. ఇంట్లో పెళ్లాం నాకోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంటుంది అన్న యింగితం వాడికి లేనప్పుడు నీకెందుకు బాధ?! హాయిగా అన్నం తినేసి పడుకో. లేనిపోని ఆలోచనలతో బుర్ర పాడుచేసుకోకు.'' అనేసి ఆవిడమటుకు ఆవిడ భోంచేసేసింది. రోజూ రాత్రి పడుకునేముందు కాంపోజ్ మాత్రలు రెండు వేసుకుంటేగాని ఆవిడకి నిద్రపట్టదు. మాత్రలు వేసుకుంటూ మళ్ళీ అంది. ''పెళ్లయితే వాడు మారతాడని అనుకున్నాం. ఆ పాపిష్టిదాన్ని మరిగేడు. వాడు దాన్ని వదలడు. అది వాడ్ని వదలదు. నువ్వే నీ తెలివితేటలతో, అందచందాలతో చాకచక్యంగా వాడ్ని నీవైపు తిప్పుకుంటావని అనుకున్నాను. కాని ఫలితం లేకపోయింది. నువ్వు మరీ యింత మెత్తని మనిషివైతే ఎలాగ? నీకేం పట్టనట్టు అలా పూరుకుంటే లాభం లేదు. ఏదో ఒక వుపాయం ఆలోచించి [illegible] నీదారికి తెచ్చుకోవాలి!'' అంది అత్తగారు.

తన మనసులో నాకు స్థానంలేదు. ఆ స్థానం [illegible] ఇదివరకే ఎవరికో ఇచ్చేసేడు. ఇప్పుడు ఆ [illegible] 'నాది' అని బలవంతంగా చేజిక్కించుకోవాలని [illegible]చనగాని, అవసరంగాని నాకు లేదు. అతను [illegible] పెళ్లి చేసుకున్నాడు. ఎందుకు? నలుగురికీ [illegible] జీతం బత్తెంలేని నౌకరు కోసం! ఇంటిపని– [illegible] ఎంతో బాధ్యతగా చేసే ఒక మనిషి కోసం! అంతేగాని నాతో కాపురం చెయ్యడానికి మాత్రం కాదు. అతనికి నామీద లేని ప్రేమ–అభిమానాలు, నాకు మాత్రం ఎందుకు? మనసులో చెప్పలేనంత విరక్తి ఏర్పడింది జయంతికి.

ఆవిడ అనడం తేలిగ్గా అనేసింది. కాని వాళ్లు [illegible] ఎంత అన్యాయం చేసేరో వాళ్లకి తెలీదా? పెళ్లికి ముందే ఈ విషయాలన్నీ తనకి తెల్సివుంటే తను పెళ్లికి ఒప్పుకుని వుండేదేకాదు!

తనకి జరిగిన అన్యాయం తల్చుకుంటే [illegible] ముంచుకొచ్చేస్తోంది. ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిపోయింది జయంతి. ఇహ ఏడుద్దామన్నా కన్నీళ్లు యింకిపో[illegible]యేయి ఆమెకి. అసలు ఈ సమాజంలో ఆడదానికి అన్యాయం జరగనిదెప్పుడు? తన జీవితమే పెద్ద సమస్య అయిపోయింది.

తనకి భయం, పిరికితనం రెండూ ఎక్కువే. అందు[illegible]కేనేమో ఏ సమస్య అయినా భూతద్దంలోంచి చూసి[illegible]ట్టుగా చూసి విపరీతంగా భయపడిపోతున్నది.

• • •

అత్తగార్కి, మావగార్కి భోజనం వడ్డిస్తోంది జయంతి.

అత్తగారు తొందరగా భోజనం చేసేసి మాత్రలు వేసుకుందికి గదిలోకి వెళ్లిపోయింది. మావగారు నెమ్మదిగా భోంచేస్తున్నారు.

మజ్జిగ పోస్తున్న జయంతి చేతిని సడన్‌గా పట్టుకుని ఆపేస్తూ ''వద్దు జయంతీ! మజ్జిగచాలు. [illegible] వెయ్యకు'' అన్నాడు ప్రభాకరం.

మజ్జిగ వద్దని అనడానికి చేయి పట్టుకోవాలా? నోటితో చెప్తే సరిపోతుందికదా! ఏమో! కూతురైనా అలాగే చేయి పట్టుకుని మజ్జిగ వద్దని అంటారేమో! తనే వున్నమతిపోయి వంకర టింకరగా ఆలోచిస్తున్నదేమో! మరి.. మరి రాత్రి చేయి పట్టుకోవడం?! [illegible] పెద్దాయన. తండ్రితో సమానం! కోడల్ని కూతురి[illegible] భావించి అలా దగ్గరగా మసలుతున్నారేమో! అయినా ఎందుకనో అలా అనుకుందికి ఆమె మనసు ఒప్పుకోవడంలేదు. సింహాన్ని చూసిన మేకపిల్లలా గజగజ వణికిపోతోంది ఆమె. అతని చూపులు ఆమెని ఏదో భయానికి లోను చేస్తున్నాయి.

• • •

ఒకరోజు జయంతిని పిల్చి కాళ్లు [illegible]

న్నాయి పట్టమన్నాడు ప్రభాకరం. జయంతి ఒక నిమిషం సందేహించింది. చెప్పిన పని చెయ్యకపోతే ఏమనుకుంటారోనని భయం! ఆసమయంలో అత్త గారు యింట్లో లేరు. ఆంజనేయస్వామి గుడికి వెళ్లింది. జయంతికి హఠాత్తుగా ఎక్కడికైనా పారిపో వాలని అనిపించింది. లేదంటే వున్నపాళంగా మాయమైపోయే విద్య తనకి తెలిస్తే బాగుణ్ను అను కుంది. ఇష్టంలేకపోయినా, భయంకొద్దీ కాళ్లు పట్టడం మొదలుపెట్టింది జయంతి. ఇంకొంచెం మీదకు, ఇంకాపైకి.. అంటూ బలవంతంగా పట్టిం చుకున్నాడు ఆయన!

''అబ్బా.. ఇప్పుడెంత హాయిగా వుందో'' అన్నాడు జయంతి కళ్లల్లోకి చూసి నవ్వుతూ. జయంతికి అతని నవ్వు వంటికి కారం రాసుకున్నట్టుగా వుంది! ఏమిటి? ఏమిటీదంతా?.. ఏమీలేదు. పెద్దాయన! మావగారు! అయినా కూతురైతే యిలా కాళ్లు పట్ట దేంటి? తమా అంతే! అని సరిపెట్టుకుందామంటే.. ఎందుకో.. మనసు ఎదురు తిరుగుతోంది!

జయంతి అత్తగారు భ్రమరాంబ ఎప్పుడూ యింటిపట్టున వుండదు. ఆవిడకి భక్తి ఎక్కువ. సాయిబాబా భజనలని, గుళ్లని, గోపురాలని తిరు గుతూ వుంటుంది. జయంతి పరిస్థితి పిల్లికి చెల గాటం, ఎలుక్కి ప్రాణసంకటం అన్నట్టుగా వుంది. ఎవరితో చెప్పుకుంటుంది? ఏమని చెప్పుకుం టుంది?! చెప్పినా ఎవ్వరూ నమ్మరు, నమ్మలేరు. కాని ఈ చేదు నిజాన్ని ఎలా భరించాలి! ఇలాంటి వాళ్లకి ఎలాంటి శిక్ష వెయ్యాలి? ఆమెకి పిచ్చెత్తినట్టుగా వుంది.

• • •

జయంతి ఒకరోజు బాత్‌రూంలో స్నానం చేస్తు న్నది. ముచ్చటగొలిపే అందాలను ఏకాంతంలో సుతారంగా స్పృశించడంలో ఎంతో థ్రిల్ వుంది! పూర్తి నగ్నంగా నిలబడి స్నానం చెయ్యడం ఆమెకి అలవాటు. మైసూర్ శాండల్ సబ్బుతో వళ్లంతా రుద్దు కుని ఆ వింత పరిమళాలను హాయిగా ఆఘ్రాణిస్తూ తన అవయవ సంపదల్ని చూసి తనే ఆశ్చర్యానందా లలో మునిగి తేలుతూ, తనకిష్టమైన భాగాలన్నీ సున్ని తంగా స్పృశిస్తూ నెమ్మదిగా స్నానం చేస్తూ వింత అను భూతికి లోనవుతున్న సమయంలో.. సడన్‌గా తలుపు మీద టకటక మని చప్పుడయింది. ఎవరో తలుపు కొడుకున్నారు! అంతవరకు వున్న ఆనందమంతా వేడి పెనం మీద నీటి చుక్కలా ఆవిరి అయిపోయింది!

''జయంతీ! జయంతీ!'' కొంప మునిగిపోతు న్నట్టు మావగారి కేక వినిపించింది. వెంటనే తలుపు తియ్యలేదు. అమాంతం తలుపు తీసుకుని వచ్చేవ ల్సిన పరిస్థితి కాదు తనది!

తలుపు కొడ్తున్నది ఎవరో తెల్సినా ''ఎవరూ?'' అని అడిగింది.

''నేను. నా టవల్ బాత్‌రూంలో మర్చిపోయేను.

అర్జంటుగా కావాలి. ఒక్కసారి తలుపుతియ్యి.''

గతుక్కుమంది జయంతి.

వెంటనే ఏదో చిన్న అనుమానం కలిగింది. బాత్‌రూంకి చిన్న కన్నం గాని లేదుకదా. అందులోంచి అతను తనని.. వళ్లంతా అసహ్యంతో గగుర్పొడిచింది. అయినా టవల్ అన్నది అర్జంటుగా కావల్సిన వస్తువు కాదు కదా. అదికాక తను స్నానం చేస్తున్నాదని తెల్సి ఒక అయిదు నిముషాలు ఆగి తను యివతలకి వచ్చేక అతను లోపలికి వెళ్లి ఆ టవల్ తెచ్చుకుంటే సరిపో తుంది కదా! ఈలోగా స్నానం చేస్తున్న తనని అంతలా డిస్టర్బ్ చేయవల్సిన అవసరం ఏమిటి?

అదే భర్త అయితే వెంటనే తలుపు తీసి వుండే దేమో! భర్తతో అలాంటి మధుర క్షణాలు పంచుకోవ డంలో ఎంతో ఆనందంవుంది. ప్చ్! తన జీవితంలో అంత అదృష్టం కూడానా! దగ్గర కావల్సిన భర్త దూరంగా వుంటున్నాడు. తండ్రి స్థానంలో వుండా ల్సిన మావగారు.. యిలా ప్రవర్తిస్తున్నారు! ఆమెకి ఒక్కసారిగా ఏడుపొచ్చింది.

''వుండండి. యిస్తాను.'' అంది జయంతి.

''ఒక్కసారి తలుపు తీసి టవల్ అందించు. నేను తీసుకుంటాను.'' అన్నారతను తొందర చేస్తూ.

'ఏమిటీ మనిషి? కొంప లంటుకుపోతున్నట్టుగా ఆ కేకలేంటి? పోనీ తలుపు సందులోంచి టవల్ అందించేస్తేపోయింది. గొడవ వదులుతుంది.' అను కుని మెల్లగా గడియతీసి తను తలుపు వెనగ్గా వారకి నించుని టవల్ని చేత్తో పట్టుకుని చేయి చాపింది యివతలకి.

ప్రభాకరం ''ఏదీ? ఏదీ?'' అంటూ టవల్ అందు కునే మిషతో తన చేతివేళ్లని ఆమె చేతిమీద మోచేయి దాటి భుజందాకా వెళ్లనిచ్చేడు.

'ఛీ! కళ్లుమూసుకుని టవల్ అందుకుంటున్నట్టు ఏమిటావేషాలు? యూ. రాస్కెల్.' అని అరుద్దామ నుకుంది.

తప్పయిపోయింది. తలుపు తియ్యడం తప్పయిపో యింది. గబుక్కున తనచేయి లాగేసుకుని దడ్‌మని తలుపు వేసేబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే హమ్మో! తన భయం, పిరికితనం అతను పసిగట్టేడు. అందుకే ఆటలాడుతున్నాడు.

అతని చేయి తగిలిన చోటంతా గొంగళి పురుగు పాకినట్టుగా అనిపించి మళ్లీ పూర్తిగా స్నానం చేసింది...

ఇప్పుడిహ అతను తనని కూతురిలా భావిస్తున్నాడు అని మనసులో సరిపెట్టుకుందికి ఏమాత్రం అవకాశం

నచ్చలేదు

''అయ్యగారు చేసేవేమీ నాకు నచ్చడంలేదమ్మగారూ!'' చెప్పింది పనిమనిషి.

''ఏంటే...ఏం చేసారు?'' ఆదుర్దాగా అడిగింది ఇంటావిడ.

''అయ్యగారు చేసే వంటమ్మగారూ'' చల్లగా చెప్పింది పనిమనిషి.

కునుకు

''ఈ మధ్యాహ్నం పూట ఎక్కడికి వెళ్తున్నావు గుర్నాథం?'' అడిగాడు ఆఫీసర్ ఎదురుపడిన గుమాస్తాతో.

''అలా ఆఫీస్‌దాకా సార్'' చెప్పాడు గుర్నాథం.

''ఆ...ఆదివారం పూట ఆఫీసుకా? నువ్వెంత గొప్పవాడివయ్యా'' ఆనందంగా అన్నాడు ఆఫీసర్.

''అబ్బె అదేం లేదు సార్. ఇంట్లో కునుకు పట్టడం లేదు. అలా ఆఫీసుకు వెళ్లి కునుకు తీద్దామని'' నసుగుతూ చెప్పాడు గుర్నాథం.

కల

''రాజా మనం కొండకోనల్లో విహరిస్తున్నట్లుగా, డ్యూయెట్లు పాడుకున్నట్లుగా కలలు వస్తున్నాయి రాజా. త్వరగా మనం పెళ్లి చేసుకుందాం'' అడిగింది రాణి.

''అలాగే కలలోనే చేసుకుందాం'' ఠక్కున చెప్పాడు రాజా.

ఎలా?

''నువ్వు ఏ సీరియల్ మిస్ కానివ్వకుండా ఎప్పుడూ టీవీ ముందే కూర్చుని వుంటావు. మళ్ళీ చూస్తే ఇంటి పని కూడా అయిపోతుంది. మరి పని ఎప్పుడు ఎలా చేస్తావు వదినా?'' ఆశ్చర్యంగా అడిగింది పక్కింటి తాయారు బంగారమ్మను.

''ప్రకటనలు వచ్చే సమయంలో'' ఠక్కున చెప్పింది బంగారమ్మ.

-సాయిదుర్గ (అమరచింత)

లేకుండాపోయింది. అతని స్వభావం బయటపడుతూనేవుంది. భర్తతో చెప్పుకుందామంటే.. అతగాడు యింటికే సరిగ్గా రాడు. తనని పట్టించుకోడు. ఎంతసేపూ వుంచుకున్న దానితోనే అతని రోజులు వెళ్లిపోతున్నాయి.

జయంతికి చింత పట్టుకుంది. జరుగుతున్నదంతా ఎవరికైనా చెప్పేసి తన గుండె బరువు తగ్గించుకోవాలి! కాని ఎలా? తను చెప్పినా ఎవరు నమ్ముతారు? అందరిముందూ ''అమ్మా! జయంతీ!'' అని ఆప్యాయంగా పిలిచే మావగారు అలాంటివాడు అంటే అందరూ తన ముఖంమీదే ఛీ కొడతారు. అలాంటి పెద్దమనిషి మీద నింద వెయ్యడానికి నీకు సిగ్గులేదూ! అసలు నువ్వే అలాంటి దానివయివుంటావు. నీ బుద్ధే పెడదారి పట్టివుంటుంది. మొగుడి సుఖం ఎలాగూ లేదు. కోరికలతో కాలిపోతూ నువ్వే అతన్ని రెచ్చగొట్టే విధంగా ప్రవర్తిస్తున్నావు కాబోలు!'' అంటూ తన ముఖంమీదే వుమ్మేస్తారు! భగవంతుడా! ఏది దారి?!...

జయంతి బెంగతో రోజు రోజుకీ నీరసించిపోసాగింది. అన్నం సహించడంలేదు. నిద్రపట్టడంలేదు. పెళ్లికాకముందు వున్న వుత్సాహం యిప్పుడు మచ్చుకైనా కనబడ్డంలేదు. గాలి తీసేసిన బెలూన్‌లా, ప్రాణంలేని బొమ్మలా వుంది జయంతి. ప్రాణంకంటె పరువు ముఖ్యం అనుకునే కుటుంబంలోంచి వచ్చింది తను. అతనికి వ్యతిరేకంగా ఎవరికి చెప్పినా ఎవరూ నమ్మరు. పైగా తండ్రిలాంటి వ్యక్తి మీద అభాండాలు వేస్తావా?'' అంటూ తిడతారు! ఏం చెయ్యడం? ఏం చెయ్యాలి? ఎవరూ నమ్మలేని 'నిజం' ఇది.

• • •

మరొకరోజు రాత్రి ప్రభాకరం.. జయంతి చేయి పట్టుకుని వదలలేదు.

''నాకోరిక తీర్చు. వాడెలాగూ నిన్ను సుఖపెట్టడు! అనవసరంగా నువ్వు కోరికల్ని అణుచుకోవడం ఎందుకు? నేనున్నాను కదా. ఇదేం తప్పుకాదు. మనం ఆకలి వేస్తే అన్నం తినడంలేదూ! ఇదికూడా అంతే. ఓన్లీ బయలాజికల్ నెసెసిటీ. భర్త.. భర్త తండ్రి.. యిలాంటి చాదస్తాలు పెట్టుకోకుండా.. రా!'' అంటూ మీద మీదకు వచ్చేడు. జయంతి వెనుగులాడింది. అతని భల్లూకపు పట్టునుండి విడిపించుకోవడం ఆమెకి చాలా కష్టమైపోయింది. ఆఖరికి అతని చేతిని కసితీరా కొరికేసి ఎలాగో బయటపడింది జయంతి.

ఇహ లాభంలేదు. ఇలా భయపడుతూ కూర్చుంటే సమస్య పరిష్కారం కాదు. ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి. ఈ నరరూప రాక్షసుడి బారినుండి, ఈ కీచకుడి బారినుండి తనని తాను రక్షించుకోవాలి. అప్పటికప్పుడే ఒక అద్భుతమైన ఆలోచన వచ్చింది జయంతికి. వెంటనే అమలుపరిచింది.

''మీ కళ్లతో మీరు చూడండి. నిజం తెలుసుకోండి. నన్ను రక్షించండి'' అంటూ ఆ వ్యక్తిని ప్రాధేయపడింది.

''నేను చెప్పింది చేస్తేచాలు. 'నిజం' మీకే తెలుస్తుంది!'' అని చెప్పి వప్పించింది...

ఆరాత్రి.. గదిలోపల.. సింథటిక్ చీర, మాచింగ్ బ్లౌజ్, తల్లో మల్లెపూల దండతో ఆమె కిటికీ దగ్గర నించుంది. అతను తెల్లటి ఇస్త్రీ పంచె, లాల్చీ, ఘుమఘుమ లాడుతూన్న సెంటు దట్టించి చాలా హుషారుగా గదిలోకి అడుగుపెట్టేడు. కిటికీవైపు తిరిగి వున్న ఆమె భుజంమీద చేయివేసి ''జయంతీ! ఇన్నాళ్లకు చిక్కేవు నువ్వునాకు. నేనింక నిన్ను వదలను. ఈ అవకాశం కోసం నేను ఎన్నాళ్లగానో ఎదురుచూస్తున్నాను... 'మావగారు.. తండ్రితో సమానం' అనీ, 'అలాంటి ఆలోచన రావడమే మహాపాపం' అని యిన్నాళ్లూ నీతులు చెప్పేవు. ఇప్పుడేమయింది ఆ చెప్పిందంతా?'' ఇంకా ఏదో మత్తుగా అంటున్న అతని చెంప ఛెళ్లుమంది. అంతే! అతని కళ్లు బైర్లు కమ్మేయి!

ఎదురుగా భ్రమరాంబ! భద్రకాళిలా కోపంగా చూస్తూ!

కసితీరా భర్తని చితకబాదేసింది ఆవిడ.

''ఛ! నేనెంత తెలివితక్కువదాన్ని! ఎంత అజ్ఞానంలో వున్నాను! ఇలాంటి వెధవనా.. నమ్మి నేను ఇన్ని సంవత్సరాలూ ఇతనితో కాపురం చేసేను! ఇప్పుడు తెల్సింది నా కొడుక్కి ఎవరి బుద్ధులు వచ్చేయో! తండ్రికి తగ్గ కొడుకన్న మాట వాడు! ఛీ! వీడ్ని చంపేసి జైలుకెళితే ఇంకానయం.'' ఆవేశంతో పిచ్చిదానిలా అరవసాగింది ఆవిడ.

అంతా చూస్తూ అప్పుడే లోపలికి వచ్చిన జయంతిని ఆవిడ మనసారా అక్కున చేర్చుకుంది. ''ఇలాంటివాళ్లకి శిక్ష పడేట్టు చేస్తేగాని మనశ్శాంతి వుండదు'' అనుకుంది.

''నేను పాపిష్టిదాన్ని! నన్ను క్షమించు. పదమ్మా! ఇలాంటి యింట్లో యింక ఒక్కక్షణం కూడా వుండొద్దు. వీళ్లు ద్విపాద పశువులు. మేకవన్నె పులులు. పయోముఖ విషకుంభాలు. వావివరుసలు తెలియని నరరూప రాక్షసులు. నాకు చాలా సిగ్గుగా వుంది. పద, వీళ్ల నీడ మనమీద పడినా ప్రమాదమే. నీకు నేనున్నాను. ఆ భగవంతుడు మనకి ఏదో దారి చూపించకపోడు పద!'' అంటూ బయటకు నడిచింది భ్రమరాంబ.

జయంతి ఆవిడ్ని అనుసరించింది!

★